

Warszawa, dnia 12 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 1550/19

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Adrianna Sadowska

4 przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 12 października 2021 r.

5 sprawy K. F. (1), syna P. i I., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

9 z dnia 16 października 2019 r. sygn. akt II K 837/17

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w pkt 1 wyroku w ten sposób, że zamiast słowa „podstawowych” wpisuje „podstawnych”; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim na rzecz adw. D. J. kwotę 619,92 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zasądza od oskarżyciela posiłkowego W. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1550/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 16 października 2019r. sygn. akt II K 837/17</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. F. (1)	Oskarżony nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego;	Informacja z KRK	425,494
2.		K. F. (1)	Pokrzywdzony W. O. miał ubytek słuchu już przed wypadkiem, w listopadzie 2013r. rozpoznano u	Dokumentacja medyczna	433-436

			niego głuchotę obustronną ;		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	K. F. (1)	Przed wypadkiem drogowym pokrzywdzony nie miał ubytku słuchu;	Dokumentacja medyczna	433-436	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Informacja z KRK	z dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacja jest aktualna.			

	Kopia dokumentacji medycznej;	Kopia dokumentacji została przesłana przez (...) ZOZ w L., dokumenty zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem;	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Zeznania pokrzywdzonego W. O.;	Z dokumentacji medycznej wynika, że już kilka lat przed wypadkiem drogowym tj. w listopadzie 2013r. rozpoznano u pokrzywdzonego głuchotę obustronną;	
STANOWISKO			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego		
3.1.	<p>Naruszenie przepisu postępowania tj. art. 7 kpk w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy poprzez uznanie za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie niniejszej opinii z dnia 28 czerwca 2019r. biegłej z zakresu otolaryngologii K. D. oraz opinii z dnia 28 lipca 2019r. biegłego medycyny sądowej w sytuacji gdy przedmiotowa opinia nie koreluje z dokumentacją medyczną zgromadzoną w aktach sprawy w zakresie przyczyn utraty słuchu poszkodowanego w szczególności wobec faktu, iż</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

biegła
otolaryngolog
wskazywała w
opinii z dnia 28
czerwca 2019r.
przed
wypadkiem miał
badania słuchu
przeprowadzone
przez firmę
(...) wówczas
na podstawie
badania słuchu
sugerowano
choremu
potrzebę zakupu
aparatu
słuchowego, w
sytuacji gdy
w/w badanie
nigdy nie było
przeprowadzone,
a zgodnie z
dokumentacją
medyczną-
„Informacją dla
lekarza
kierującego”
dnia 18 listopada
2013r. wydaną
przez lekarza K.
F. (2) zalecono
lekarzowi
pierwszego
kontaktu
prowadzenie
dalszej
diagnostyki w
postaci
wykonania
audiogramu, co
jednakże nigdy
nie nastąpiło
wobec
ustąpienia
dolegliwości w
2013r., które
to naruszenie
skutkowało
błędem w

	ustaleniu stanu faktycznego sprawy w zakresie skutków wypadku;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Na wstępie wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, właściwie oraz z zachowaniem reguł określonych w art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy i na tej podstawie, poczynił trafne, ustalenia faktyczne w zakresie przypisania oskarżonemu czynu z art. 177 § 1 k.k.</p> <p>Zdaniem Sądu Okręgowego wszystkie</p>			

ustalenia
poczynione
przez Sąd I
instancji są w
pełni
prawidłowe, a
podniesione
przez
pełnomocnika w
apelacji zarzut
dowolnej oceny
dowodu z opinii
biegłej z zakresu
otolaryngologii
stanowi
wyłącznie
bezzasadną
polemikę i jawi
się jako
całkowicie
bezpodstawny.

Nie można
podzielić
argumentacji
skarżącej, która
kwestionuje
prawidłowość
ustaleń Sądu
Rejonowego w
zakresie
zaburzeń słuchu
zdiagnozowanych
u
pokrzywdzonego
W. O. jeszcze
przed
wypadkiem
drogowym,
który wydarzył
się w dniu
25 września
2017r. Skarżąca
próbuje
podważyć
wiarygodność
opinii bieżącej z
zakresu
otolaryngologii
prof. nadzw. dr

hab. n.med. K.
D. podnosząc,
że opinia biegłej
nie koreluje
z dokumentacją
medyczną
znajdącą się w
aktach sprawy w
zakresie
przyczyn utraty
słuchu
poszkodowanego.
W zarzucie
skarżąca
przycacza
fragment opinii
w której biegła
przeprowadziła
wywiad z
poszkodowanym,
który wskazał,
że przed
wypadkiem miał
badania słuchu
przeprowadzone
przez firmę (...)
i na podstawie
badania słuchu
sugerowano
choremu
potrzebę zakupu
aparatu
słuchowego, ale
pacjent nie
posiada wyniku
badania słuchu
sprzed wypadku
i uważa go za
niewiarygodny
(str. 2 opinii -
k.285v). Według
skarżącej takie
badanie nie było
nigdy
przeprowadzone,
a w aktach
sprawy znajduje
się tylko
„Informacja dla
lekarza

kierującego” z dnia 18 listopada 2013r. wydana przez lekarza K. F. (3), który zaleca lekarzowi pierwszego kontaktu dalsze prowadzenie diagnostyki w postaci wykonania audiogramu, co według skarżącej nigdy nie nastąpiło wobec samoistnego ustąpienia dolegliwości w 2013r.

Przede wszystkim wskazać należy, że biegła z zakresu otolaryngologii przytoczyła w opinii jedynie informacje otrzymane od poszkodowanego w trakcie wywiadu lekarskiego, brak zatem podstaw do uznania, że pokrzywdzony celowo w tym zakresie wprowadził biegłą w błąd, że takie badanie słuchu przed wypadkiem było wykonane. Sąd Odwoławczy zwrócił się do firmy (...) Sp. z

o.o. w L. na ul. (...) i ustalił, że W. O. nigdy nie był pacjentem i nie zostało u niego wykonane żadne badanie słuchu, pacjent nie figuruje w bazie (k.442).

Natomiast z historii choroby nadesłanej z (...) Przychodni (...) w L. ul. (...) wynika, że takie badanie słuchu było wykonane co najmniej dwukrotnie. W. O. w dniu 7 października 2002r. zgłosił się do Poradni Otolaryngologicznej „po rzucie granatem z akustycznym szumem usznym i uczuciem zatkania obu uszu.

Audiogram: akustyczne osłabienie słuchu typ odbiorczego z upośledzeniem słuchu na wysokie tony być może związane z wybuchem”. Pod datą 24 października 2002r. w historii choroby widnieje zapis „Audiogram kontrolny jak

poprzednio,
brak poprawy,
zawroty ustąpiły
H83". Pod datą
18.11.2013r.
widnieje zapis
„niedosłuch
H90.3 ...
zalecono
audiogram i
kontrola
(k.433-434).

Wskazane wyżej
zapisy w historii
choroby
potwierdzają
zatem, że u
pokrzywdzonego
W. O. już
w 2002r., czyli
15 lat przed
wypadkiem
drogowym
rozpoznano
według
klasyfikacji
ICD-10 zmianę
w uchu
wewnętrznym
wywołaną przez
hałas, uraz
akustyczny, a w
2013r. (4 lata
przed
wypadkiem)
lekarz
otolaryngolog K.
F. (3) wpisał w
historii choroby
kod H90.3, czyli
głuchotę
czuciowo-
nerwową
obustronną.
Wbrew zatem
argumentom
skarżącej w
dokumentacji
medycznej

pozostał ślad i opis wyniku co najmniej dwóch badań audiogramu wykonanych pokrzywdzonemu na wiele lat przed zdarzeniem objętym oskarżeniem.

Nie można zatem podzielić argumentacji pełnomocnika, że zapis w dokumencie zatytułowanym „Informacja dla lekarza kierującego” z datą 18.11.2013r. (znajdujący się wśród dokumentacji z koperty k. 197) stanowi jedynie zalecenie dla lekarza pierwszego kontaktu prowadzenia dalszej diagnostyki w postaci audiogramu.

Analiza historii choroby z Poradni (...) w L. potwierdza, że u pokrzywdzonego W. O. na kilka lat przed wypadkiem drogowym, na podstawie przeprowadzonych

badań
specjalistycznych
m.in.
audiogramu,
zdiagnozowano
głuchotę
czuciowo-
nerwową
obustronną.
Powyższa
dokumentacja
skutecznie
podważyła
wiarygodność
pokrzywdzonego,
który twierdził,
że przed
wypadkiem nie
miał problemów
ze słuchem, nie
miał żadnego
zdarzenia z
wybuchem na
poligonie i
dopiero w
szpitalu po
wypadku
drogowym
zauważył, że
ma problemy ze
słuchem
(k.187-190).

Uzupełnienie
materiału
dowodowego
przez Sąd
Odwoławczy
potwierdza
zatem wnioski
wyciągnięte
przez biegłą z
zakresu
otolaryngologii
prof. nadzw.dr
hab. n.med.
K. D., że
rozpoznanie
głuchoty pojawia
się u pacjenta

w dokumentacji
medycznej kilka
lat przed
wypadkiem.

Pierwsza
udokumentowana
diagnoza
głuchoty
postawiona była
w listopadzie
2013r. i poparta
badaniem
słuchu.

Zgromadzona
dokumentacja
medyczna
pozwala
stwierdzić, że
zaburzenia
słuchu u
pacjenta miały
miejsce przed
wypadkiem.

Ewentualne
nasilenie
zaburzeń słuchu
i stopień tego
nasilenia w
następstwie
wypadku nie
jest możliwy
do oceny ze
względu na brak
wyniku
audiogramu
sprzed
zdarzenia.

Wbrew
argumentom
pełnomocnika
analiza treści
opinii biegłej z
zakresu
otolaryngologii
potwierdza
pogląd o jej
fachowości i
rzetelności.

Biegła K. D.

zaznaczyła jaki materiał dowodowy stanowił podstawę prezentowanych ustaleń, a także szczegółowo wyjaśniła wyprowadzone przez siebie wnioski. W tej sytuacji, brak jest po stronie sądu odwoławczego, zastrzeżeń co do przedmiotowej opinii. Sąd Okręgowy podziela ocenę tej opinii jako pełnej, jasnej i nie budzącej wątpliwości. Opinia ta jest wiarygodna w stopniu umożliwiającym poczynienie w jej oparciu stosownych ustaleń faktycznych.

Powyższych wątpliwości co do ewentualnego wpływu wypadku drogowego na pogorszenie słuchu pokrzywdzonego, Sąd nie mógł usunąć przy pomocy żadnego innego dowodu ze względu na brak wyników

badań, a zatem nie mógł ich rozstrzygnąć na niekorzyść oskarżonego.

Zgodnie przecież z treścią przepisu art. 5 § 2 kpk niedające się rozstrzygnąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Nie można się zgodzić z pełnomocnikiem, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił opinię biegłej z zakresu otolaryngologii K. D. w zakresie dotyczącym przeprowadzenia badań słuchu w postaci audiogramu u pokrzywdzonego i zdiagnozowania głuchoty jeszcze przed wypadkiem. Zestawiając powyższe argumenty nie ma powodów dla których należy uznać, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była niezgodna z kryteriami normatywnymi ich oceny z art. 7 kpk, zaś

argumentacja skarżącego jest niczym innym jak nieskuteczną polemiką i próbą przekonania – nieskuteczną, bo nie opartą na obiektywnych podstawach – że ocena ta powinna być odmienna.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się bezkrytycznej oceny opinii biegłej, albowiem wnioski płynące z opinii znajdują oparcie w dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy.

Naruszenie przepisu postępowania tj. art. 7 kpk w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy poprzez uznanie za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie niniejszej opinii z dnia 28 czerwca 2019r. biegłej z zakresu otolaryngologii

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>K. D. oraz opinii z dnia 28 lipca 2019r. biegłego medycyny sądowej w zakresie stwierdzenia, iż skutkiem wypadku nie jest utrata węchu przez pokrzywdzonego, wobec faktu, iż przeprowadzone badanie wykazało brak reakcji pokrzywdzonego na zapachy „odczuwalne” dzięki nerwowi trójdzielnemu, a nie nerwom węchowym w sytuacji gdy wobec licznych obrażeń w zakresie twarzoczaszki również w/w nerw uległ uszkodzeniu, a nie li tylko nerw węchowy;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Dokonana ocena dowodu z opinii biegłej z zakresu otolaryngologii K. D. nie uchybia zasadom</p>	

określonym w art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2016 r., sygn. akt III KK 20/16).

Skarżąca podważa wiarygodność opinii biegłej w zakresie stwierdzenia braku utraty węchu przez pokrzywdzonego na skutek wypadku drogowego, podnosząc, że wobec licznych obrażeń w zakresie twarzoczaszki uszkodzeniu uległ nerw trójdzielny, nie tylko nerw węchowy. Tymczasem z

opinii biegłej
wynika, że
prezentowane
przez
pokrzywdzonego
zaburzenia
węchu są z
wysokim
stopniem
prawdopodobieństwa
wynikiem
symulacji
zaburzeń węchu.
W trakcie testu
pacjentowi
prezentowane
były zapachy,
których
odczuwanie
uzależnione jest
od
mechanicznego
drażnienia błony
śluzowej nosa.
Zapachy te (tj.
benzyna,
zmywacz do
paznokci itd.)
przewodzone są
nerwem
trójdzielny,
który odpowiada
za tzw. czucie
głębokie, a nie
nerwem
węchowym. Ich
odczuwanie
pozostaje zatem
prawidłowe u
pacjentów z
uszkodzeniem
nerwów
węchowych.
Tymczasem
chory nie
odczuwał
żadnego z nich.
Ponadto w
trakcie badania
pacjent zakładał

z góry, że nie będzie czuł żadnego zapachu, a sposób w jaki wąchał zapachy był nieefektywny, z wyraźnym brakiem staranności ze strony chorego. Duże wątpliwości budzi także wynik testu identyfikacji zapachów, który sugeruje tendencyjne wybieranie złych odpowiedzi.

Nie można zgodzić się z alternatywną wersją wydarzeń przedstawioną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, albowiem z dokumentacji medycznej z pobytu pokrzywdzonego w Szpitalu (...) oraz w Szpitalu w N. po wypadku, nie wynika aby u pokrzywdzonego zdiagnozowano uszkodzenie nerwu trójdzielnego. Nie negując doznanych przez pokrzywdzonego

licznych obrażeń
w obrębie głowy,
nie można
bezpodstawnie
domniemywać,
że uszkodzeniu
uległ także nerw
trójdzielny.

Takiego
uszkodzenia nie
potwierdza także
opinia biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej dr
n.med. M. F..
Z opinii wynika,
że W. O.
doznał urazu
głowy z utratą
przytomności,
ale wśród
odniesionych
stłuczeń i
krwawień okolic
czołowych i
skroniowych
biegły nie
wymienia
uszkodzenia
nerwu
trójdzielnego
(k.299-300).

Analiza
dokumentacji
medycznej z
Garnizonowej
Przychodni (...)
w M. wskazuje,
że pierwsze
objawy
upośledzenia
węchu i smaku
pacjent zgłosił
na wizycie w
dniu
06.11.2017r., ale
w kartach
kolejnych wizyt

brak zapisów
potwierdzających
uszkodzenie
nerwu
trójdzielnego
(k.126-128).
Zaburzenia
węchu i smaku
zostały wpisane
jedynie na
podstawie
subiektywnych
odczuć
pokrzywdzonego,
a nie na
podstawie
obiektywnych
badań lekarskich
stwierdzających
uszkodzenie
nerwu
trójdzielnego.
Pacjent podczas
wywiadu
lekarskiego
zgłaszał
lekarzowi
zaburzenia
węchu. W ocenie
Sądu
Okręgowego
dokumentacja
medyczna
zgromadzona w
aktach sprawy
nie podważa
zatem
wiarygodności
opinii biegłej z
zakresu
otolaryngologii
K. D..

Wbrew zatem
argumentom
skarżącego Sąd
Rejonowy nie
dopuścił się
obrazy
przepisów prawa

karnego procesowego polegającej na dokonaniu oceny opinii z zakresu otolaryngologii w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania. Przyznanie waloru wiarygodności opinii biegłej K. D. zostało poprzedzone rzetelną analizą ujawnionych na rozprawie dowodów. Zarzut obrazy przepisów prawa karnego procesowego w postaci przepisu art. 7 kpk, okazał się nietrafiony.

Naruszenie przepisu postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 3 kpk w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy poprzez oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania lekarza M. O. na okoliczność braku wystąpienia przed wypadkiem z

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

	<p>dnia 25 września 2017r. ubytku słuchu z uwagi na fakt, iż u pokrzywdzonego stwierdzono ubytek słuchu i tym samym zmierzał do wykazania okoliczności mającej istotne znaczenie dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy;</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut obrazy przepisu art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. jest zasadny, albowiem Sąd Rejonowy oddalił wniosek pełnomocnika o przesłuchanie świadka M. O. na tej podstawie, że okoliczność jest już udowodniona zgromadzoną dokumentacją medyczną. Tymczasem wniosek pełnomocnika zmierzał do wykazania braku występowania u</p>			

pokrzywdzonego
ubytku słuchu
ucha lewego
przed dniem
wypadku
(k.318). Sąd
Rejonowy
błędnie zatem
wskazał
podstawę
prawną
oddalenia tego
wniosku
dowodowego,
skoro wskazany
przepis odnosi
się do dowodu
nieprzydatnego
do stwierdzenia
danej
okoliczności.
Natomiast Sąd
Rejonowy
oddalił ten
wniosek uznając,
że okoliczność
jest już
udowodniona,
przy czym
niezgodnie z
twierdzeniem
wnioskodawcy.
Zgodnie zaś z
przepisem art.
170 § 2
kpk nie można
oddalić wniosku
dowodowego na
tej podstawie, że
dotychczasowe
dowody
wykazały
przeciwieństwo
tego, co
wnioskodawca
zamierza
udowodnić.

Sąd Rejonowy
mógł zatem

oddalić ten wniosek na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 kpk tylko gdy dowód z zeznań świadka M. O. był nieprzydatny do stwierdzenia wnioskowanej okoliczności. Wskazać jednak należy, że M. O. był lekarzem pierwszego kontaktu, u którego pokrzywdzony stale się leczył w ramach Podstawowej (...). Analiza historii choroby pokrzywdzonego z (...) Centrum Medycznego potwierdza, że podczas wizyty w dniu 13.11.2013r. ten lekarz skierował pokrzywdzonego do laryngologa, jak również wpisał kod choroby H90 wskazujący na głuchotę (dokumentacja medyczna z k. 197). Tym samym wniosek dowodowy zmierzał do wykazania okoliczności mającej istotne znaczenie dla prawidłowego ustalenia stanu

faktycznego
sprawy, w
szczególności
daty wystąpienia
ubytku słuchu u
pokrzywdzonego.

W toku
postępowania
odwoławczego
Sąd Okręgowy
dopuścił dowód
z zeznań świadka
M. O. na
okoliczność
ustalenia czy
przed datą
wypadku
drogowego u
pokrzywdzonego
stwierdzono
ubytek słuchu. Z
zeznań świadka
M. O. wynika, że
nie
zaobserwował u
pacjenta ubytku
słuchu i nie
pamięta z
jakiego powodu
skierował go
do laryngologa.
Natomiast zapis
w historii
choroby pod
datą 13.11.2013r.
z kodem choroby
H90 stanowił
wstępne
rozpoznanie.
Świadek nie ma
także informacji
czy pacjent
wykonał badania
słuchu i czy
leczył się u
lekarza
specjalisty z
zakresu
laryngologii

<p>bądź otolaryngologii.</p> <p>Obraza przepisu postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 3 kpk nie miała zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro zeznania świadka M. O. nie pozwoliły ustalić w jakim okresie czasu przed wypadkiem powstał u pokrzywdzonego ubytek słuchu.</p>		
<p>Naruszenie przepisu postępowania tj. art. 201 kpk w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy poprzez oddalenie wniosków dowodowych z opinii innych biegłych z uwagi na postawienie zarzutów co do opinii w/w w zakresie „niejasności i niespójności” z uwagi na fakt, iż przedmiotowa opinia jest jasna i spójna w sytuacji gdy przedmiotowej opinii zarzucono sprzeczność z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>dokumentacją medyczną złożoną do akt sprawy sporządzoną przez dr. J. P. (1) i dr K. C. (1), z której jednoznacznie wynika głuchota pourazowa, a nadto podniesiono brak w dokumentacji medycznej informacji o przeprowadzeniu badania przez firmę (...) jak i brak informacji o zaleceniach protezowania słuchu przed wypadkiem,</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego brak podstaw do uznania, że Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku pełnomocnika o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych.</p>	

Skarżąca
podnosi, że Sąd
niezasadnie
oddalił ten
wniosek,
albowiem z
dokumentacji
medycznej
znajdującej się
w aktach sprawy
sporządzonej
przez dr. J. P.
(1) i dr K.
C. (1) (k.118-131)
wynika głuchota
pourazowa.
Tymczasem
dokładna analiza
wskazanej
dokumentacji
prowadzi do
wniosku, iż
rozpoznanie
głuchoty
pourazowej u
pokrzywdzonego
nastąpiło na
podstawie
wywiadu
lekarskiego i
dostarczonej
dokumentacji z
leczenia
szpitalnego, w
której wskazano
na doznane
stłuczenie
płatów
czołowych z
ukrwotoczeniem,
złamanie kości
potylicznej
prawej z
prześciem na
podstawę
czaszki i
klinowej przez
zatokę klinową.
Rozległość

uszkodzeń
czaszki podczas
wypadku tj.
liczne stłuczenia
i krwawienia,
mogły
sugerować
pourazowe
pochodzenie
głuchoty
czuciowo-
nerwowej
zdiagnozowanej
u pacjenta.
Jednak zarówno
dr. J. P. oraz
dr. K. C. nie
otrzymali od
pacjenta żadnej
informacji, że
już 4 lata
wcześniej inny
lekarz
otolaryngolog
zdiagnozował u
niego
niedosłuch.
Pokrzywdzony
W. O. ukrył
zatem fakt
wcześniejszego
leczenia w
Poradni (...) w
L. z powodu
zaburzeń słuchu
i wyniki badań
audiogramu. Nie
ma zatem racji
skarżący, że u
pokrzywdzonego
wystąpił jedynie
incydentalny
problem ze
słuchem, który
wymagał
jednorazowej
konsultacji po
której problemy
ze słuchem nie
występowały.

Lekarz
otolaryngolog K.
F. (3) już w
2013r.
zdiagnozował u
pokrzywdzonego
głuchotę
czuciowo-
nerwową
obustronną,
wpisując w
historii choroby
kod H90.3.
Wbrew
argumentom
pełnomocnika
pokrzywdzony
W. O. już
w 2002r. miał
wykonane co
najmniej
dwukrotnie
badania
audiogramu.
Nawet jeśli nie
były one
wykonane przez
firmę (...), to w
historii choroby
znajduje się opis
wyniku tych
dwóch badań
(k.433-434).
Natomiast brak
protezowania
słuchu przed
wypadkiem
wynikał z
niechęci
pokrzywdzonego
do zakupu
aparatu
słuchowego, co
wynika wprost z
wywiadu
lekarskiego
przeprowadzonego
z
pokrzywdzonym

przez biegłą K.
D. (k.285v).

Brak zatem
podstaw do
uznania, że Sąd
Rejonowy
naruszył przepis
art. 201 kpk,
skoro opinia
biegłej z zakresu
otolaryngologii
K. D. była
pełna, jasna i
nie zawierała
żadnych
sprzeczności, a
tylko pod tym
warunkiem Sąd
powinien
dopuścić dowód
z opinii
uzupełniającej
lub powołać
innych biegłych.

Reasumując
zatem stwierdzić
należy, iż lektura
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, w
konfrontacji z
materiałem
dowodowym
zgromadzonym
w niniejszej
sprawie,
uzupełnionym w
toku
postępowania
odwoławczego,
pozwala na
stwierdzenie, że
Sąd orzekający
w I instancji
przeanalizował i
rozważył
wszystkie
dostępne

<p>dowody w sprawie, dokonał trafnej i drobiazgowych oceny, w rezultacie czego doszedł do słusznego przekonania, że głuchota czuciowo-nerwowa jednostronna zaistniała u pokrzywdzonego już kilka lat przed wypadkiem i nie miała wpływu na ocenę stopnia obrażeń odniesionych podczas wypadku.</p>		
<p>Naruszenie przepisu postępowania tj. art. 7 kpk w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy poprzez odmówienie wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego w zakresie odniesionych urazów jak i skutków zdrowotnych z uwagi na fakt, iż w 2013r. postawiono ostateczne rozpoznanie w zakresie stwierdzenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>jednostki chorobowej- H90 tj. głuchoty przewodzeniowej w sytuacji rozpoznanie takie nie było ostateczne, wobec kierowania pokrzywdzonego do dalszej diagnostyki, co skutkowało wadliwym odmówieniem wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego i w konsekwencji nieprawidłowym ustaleniem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie niniejszej i nie wyszedł poza ramy określone w art. 7 kpk z uwzględnieniem zasady</p>	

wyrażonej w art. 5 § 2 kpk. Tak więc ocena ta została dokonana swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a także zgodnie z zasadą, że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego na rozprawie zgodnie z art. 410 k.p.k.

Wbrew argumentom pełnomocnika uzupełniony przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy w postaci historii choroby nadesłanej z (...) Przychodni

(...) w L. ul.
(...) (k.433-434)
potwierdził, że w
2013r.
postawiono
ostateczne
rozpoznanie w
zakresie
stwierdzenia u
pokrzywdzonego
głuchoty
przewodzeniowej.
Dokument
dołączony przez
pełnomocnika
do apelacji
sugeruje
skierowanie
pokrzywdzonego
do dalszych
badań
diagnostycznych
(k.375). Tym
niemniej
zawiera
zastrzeżenie, że
pełne informacje
o zakresie
zrealizowanej
diagnostyki
uzyskać można
wyłącznie po
zapoznaniu się
z dokumentacją
medyczną
pacjenta.

Wskazać należy,
iż dokument
zatytułowany
„Informacja dla
lekarza
kierującego” z
dnia 18.11.2013r.
został
wystawiony
przez lekarza
otolaryngologa
K. F. (3) (k.197).
Sąd Okręgowy

uzupełnił
materiał
dowodowy
dołączając
historię choroby
sporządzoną
przez m.in.
lekarza K. F.
(3). Pod datą
18.11.2013r.
lekarz wpisał
„niedosłuch i
kod choroby
H 90.3 oraz
zalecono
audiogram i
kontrola”, czyli
lekarz
specjalista
rozpoznał
głuchotę
czuciowo-
nerwową
obustronną.
Pozostałe zapisy
są nieczytelne.
Wskazać należy,
że już w 2002r.
czyli 15 lat przed
wypadkiem
drogowym
pokrzywdzony
zgłosił się do
Poradni (...) z
powodu
zaburzeń słuchu
po rzucie
granatem z
akustycznym
szumem
usznym. Po
wykonaniu
audiogramu
lekarz
laryngolog
zapisał w historii
choroby :
„akustyczne
osłabienie
słuchu typ

odbiorczego z
upośledzeniem
słuchu na
wysokie tony być
może związane
z wybuchem”-
(k.433-434).
Historia choroby
zawiera
adnotacje o
trzech wizytach
pokrzywdzonego
u lekarza
laryngologa w
dniach
07.10.2002r.,
24.10.2002r.
oraz 18.11.2013r.
Nie ma zatem
racji
pełnomocnik, że
osłabienie
słuchu przed
wypadkiem
miało charakter
incydentalny i
chwilowy, a
problem ustąpił
samoistnie.
Wbrew tym
argumentom
zapisy historii
choroby
wskazują na
wieloletnie
osłabienie
słuchu u
pokrzywdzonego
i niedosłuch
zdiagnozowany
ostatecznie w
listopadzie
2013r. czyli
4 lata przed
wypadkiem
drogowym, w
którym rzekomo
pokrzywdzony
doznał
pourazowej

głuchoty.
Tymczasem u
W. O., tak
jak wskazała w
swojej opinii
biegła K. D.
już w 2013r.
rozpoznano
głuchotę
przewodzeniową
i czuciowo-
nerwową , a
po wykonaniu
audiogramu
stwierdzono
niedosłuch.

Niedosłuch typu
odbiorczego jest
najczęściej
naturalnym
wynikiem
starzenia się
organizmu, w
wyniku którego
zanikają
komórki
słuchowe i
pogorszenie
słuchu w
zakresie
wysokich
dźwięków.

Reasumując
zatem stwierdzić
należy, iż lektura
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, w
konfrontacji z
materiałem
dowodowym
zgromadzonym
w niniejszej
sprawie,
uzupełnionym w
toku
postępowania
odwoławczego,

pozwala na stwierdzenie, że Sąd orzekający w I instancji przeanalizował i rozważył wszystkie dostępne dowody w sprawie, dokonał trafnej i drobiazgowej ich oceny, w rezultacie czego doszedł do słusznego przekonania, że zeznania pokrzywdzonego W. O. w zakresie przyczyn powstania u niego głuchoty czuciowo-nerwowej, jak również utraty węchu i smaku na skutek wypadku, nie zasługują na wiarygodność, albowiem pozostają w sprzeczności ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz opinią biegłej z zakresu otolaryngologii K. D..

Wniosek

O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi

zasadny
częściowo zasadny

rejonowemu do ponownego rozpoznania	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Z urzędu dokonano sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w opisie przypisanego	

	<p>czynu w zakresie odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń w trybie art. 105 kpk</p>
<p>Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Opisując rodzaj doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała Sąd Rejonowy opierając się na opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej omyłkowo wpisał w sentencji „krwotoczne stłuczenie warstw podstawowych” zamiast „krwotocznego stłuczenia warstw podstawnych”;</p>	
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1.wyrok utrzymany w mocy;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wskazane w apelacjach uchybienia tj. naruszenia art. 7 kpk i art. 5 kpk oraz będące ich konsekwencją błędne ustalenia faktyczne, w niniejszej sprawie nie zaistniały. W oparciu o zgromadzone i ocenione dowody Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, należycie uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnione i słusznie nie dostrzegając w tym zakresie</p>		

żadnych
wątpliwości.

Apelacja
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego ma
charakter czysto
polemiczny, a
postawiona teza
o błędach w
ustaleniach
faktycznych w
zakresie
skutków
wypadku dla
zdrowia
pokrzywdzonego
w zakresie
pourazowej
utruty słuchu i
węchu, oparta
jest w sposób
niedopuszczalny
tylko o część
materiału
dowodowego w
postaci zeznań
W. O., z
pominięciem tej
o zupełnie innej
wymowie. Sąd
Rejonowy w
sposób
wystarczająco
dokładny
wykazał w
pisemnym
uzasadnieniu
dlaczego uznał,
że brak jest
przekonujących
dowodów
pozwalających
uznać, że na
skutek wypadku
pokrzywdzony
doznał utraty
słuchu i węchu .
Sąd Odwoławczy

podziela w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Tym bardziej, że uzupełnienie materiału dowodowego w postępowaniu odwoławczym w postaci dokumentacji medycznej potwierdziło ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie rozpoznania u pokrzywdzonego głuchoty przewodzeniowej i czuciowo-nerwowej już kilka lat przed wypadkiem drogowym.

W ocenie sądu okręgowego sąd I instancji stosując środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia należycie rozważył przesłanki wymienione w art. 66 § 1 i 2 k.k. przesądzające o

możliwości
warunkowego
umorzenia
postępowania.
Środek ten
odpowiada
stopniowi
zawinienia
oskarżonego i
stopniowi
społecznej
szkodliwości
przypisanego
mu czynu. Sąd
zasadnie wziął
pod uwagę
okoliczności
mające wpływ
na ocenę stopnia
winy i społecznej
szkodliwości
przypisanego
mu czynu.
Właściwości i
warunki
osobiste
oskarżonego K.
F. (1),
uzasadniają
przyznanie,
że pomimo
umorzenia
postępowania
będzie
przestrzegać
porządku
prawnego, w
szczególności
nie popełni
ponownie
przestępstwa.
Okres roku
próby jest
wystarczający
dla
zweryfikowania
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej,
jeżeli weźmie

się pod uwagę
właściwości i
warunki
osobiste
oskarżonego, a
także upływ aż 4
lat od zdarzenia
podczas których
oskarżony
przestrzegął
porządku
prawnego
(k.494) i nie
popenił
żadnego
wykroczenia
drogowego
(k.422).

Natomiast
kwota
zasądzonego
częściowego
zadośćuczynienia
(2500 zł)
stanowi środek
o charakterze
kompensacyjnym
na rzecz
pokrzywdzonego
w wysokości
przez niego
odczuwalnej.

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

Zwięźle o
powodach
zmiany

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Proces			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Brak numeru	Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł apelację- art. 636 § 1		

	kpk, a zatem oskarżyciel posiłkowy. Brak podstaw do zwolnienia W. O. od kosztów postępowania odwoławczego, ze względu na niewielką wysokość wydatków tego postępowania oraz dochód pokrzywdzonego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.
7. PODPIS	
SSO Anna Zawadka	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia w wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 16 października 2019r. sygn. akt II K 837/17
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana